

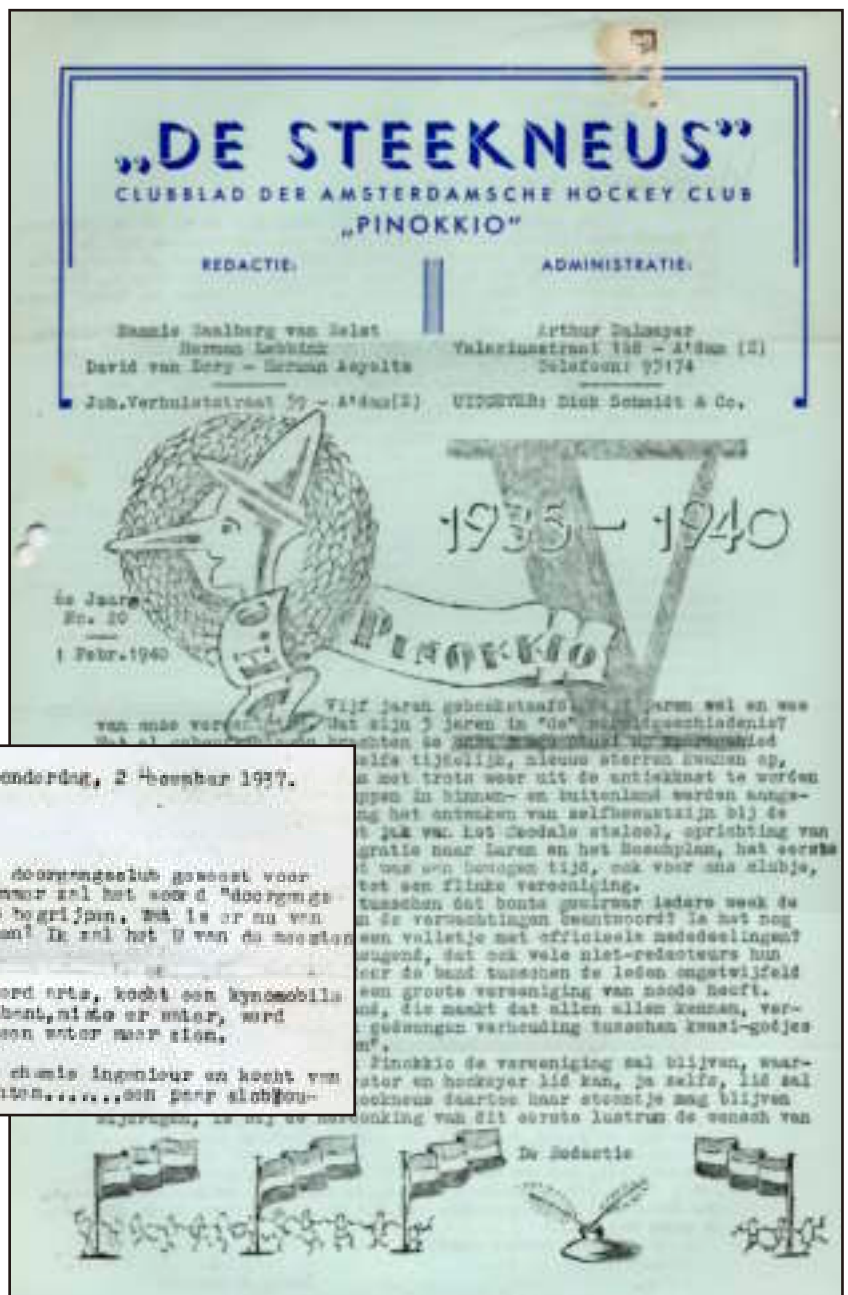
HOOFDSTUK

5. Eerdere lustra en "een beetje" van het 15e lustrum.

O.K. werd opgericht in 1929. Dat is ook het oprichtingsjaar van Pinoké geworden. Vreemd genoeg zijn er geen echte documenten van vieringen van lustra voor het 25 jarig bestaan in 1954. Misschien is de verklaring daarvoor dat er voor die tijd geen eigen clubhuis was. Maar dat heeft Pinoké leden nooit weerhouden om feestjes te vieren, in het Minerva Paviljoen (naast het Hilton Hotel), Krasnapolski Hotel, Het oude Kalfje, Het Park Hotel, Het Bosbaan restaurant, Het oude Apollo Hotel enzocetera.

Het eerste lustrum waar we iets van hebben teruggevonden is het 1e lustrum van Pinokkio in december 1937.

De aflevering no. 12. -5- Donderdag, 2 November 1937.

Pinokkio vroeger:

In vijf jaar tijd is Pinokkio een zeer doorgaansclub geweest voor vele jonge mannen. Een recht werelds Amsterdammer zal het woord "doorgaansclub" kennen en dies het is erf de doorgaansclub begripen. Wat is er nu van die "doorgaansclub" doorgaansclub terecht gekomen? Ik zal het u van de doorgaansclub mededelen.

Piet Filedt Kok: Harold van Pinokkio, werd erte, heeft een krommobiel. Reed er mee rond in Brecht, niks er meer, werd scheepvaart en kon nu geen water meer zien.

H. Riek: Heide zijn diploma als chemie ingenieur en heeft van zijn eerste verdienste centen.....een paar slabbouwen.

Ook van het 1e Lustrum van de Steekneus wordt gewag gemaakt. De voorkant van het blad is heel kunstzinnig.

5.1. 1954: Het 25 jarig bestaan.

Op 1 april 1954 staat in de HockeySport een verhaal over het 25-jarig bestaan van Pinoké. De gebruikte foto had in oktober 1950 ook al eens op de cover van HockeySport gestaan. Er werd zoals u ziet gespeeld op de velden

van de Twentsche Bank. Dat zijn tegenwoordig de voetbalvelden van de ABN/AMRO naast ons huidige complex. Het bruggetje naar die velden is al geruime tijd afgesloten. Maar kinderen klimmen er gemakkelijk omheen.

Pinoké's mooie complex in vogelvlucht.

Cliché: Aero-Italië

Vijf en twintig jaren Pinoké

Binnenkort hoopt de A.M.H.C. Pinoké haar zilveren jubileum te vieren. Zoals uit de naam blijkt is deze vereniging gegroeid uit de clubs O.K. en Pinokkio. Deze laatste vonden hun ontstaan uit de golf van hockey-enthousiasme welke voortspoot uit de successen van het Nederlands hockey-elftal bij gelegenheid van de Olympische Spelen in Amsterdam. De resultaten van deze verenigingen waren van die aard, dat reeds in het seizoen 1935/1936 de eerste elftallen respectievelijk in de tweede- en overgangsklasse speelden. De bezielende figuren in die tijd waren O. Cornelissen en dr. K. Brandama voor Pinokkio en A. M. Smit, die later ceetid werd, en W. van Eijden voor O.K.

Met de oorlog lieten speciaal voor Pinokkio de moeilijkheden los. In 1941 werd het toenmalige bestuur op last van de bezettende autoriteiten ontbonden en een nieuw hun beter gerind bestuur aangesteld. Op advies van het oude bestuur vestieten tien alle leden de vereniging en vonden een gastvrij onderdak bij O.K.

Na de bevrijding besloten de leden van het oude Pinokkio en O.K. definitief in één vereniging verder te spelen en wel onder de naam Pinoké. Ter viering van dit samengaan werd in 1946 een groot internationaal toernooi georganiseerd, waaraan onder meer elftallen deelnamen uit België en Denemarken en welk toernooi een groot succes werd.

Sindsdien is de vereniging steeds blijven groeien. Zij kreeg een tennisafdeling er bij, voorts twee nieuwe velden en bovendien nog een apart clubhuis voor de junioren, die de laatste jaren een belangrijke ondersafdeling van de vereniging zijn geworden. Verder mag niet onver-

meld blijven, dat Pinoké nog steeds onder haar actieve leden telt dr. Brandama, aan wie in verband met zijn buitengewone grote verdienste voor de vereniging het ere-voorzitterschap werd verleend.

Dit jaar belooft voor Pinoké ook in een ander opzicht een belangrijk jaar te worden. Niet alleen is het eerste heren-elftal kampioen van de promotie-afdeling geworden en hiernede gepromoveerd naar de overgangsklasse, doch óók is er een grote kans aanwezig, dat het tweede elftal het kampioenschap in de tweede klasse behaalt en dan promoveert naar de promotie-klassse. Voorts zijn twee leden van Pinoké, Hetty van Hilten en Tilly Boer (óók volley-bal internationaal) uitgekozen respectievelijk voor het Nederlands dames A- en B-elftal.

Tijdens de komende Paasdagen zal Pinoké ter viering van haar 25-jarige bestaan wederom een internationaal toernooi organiseren, ditmaal met als buitenlandse gasten elftallen uit Engeland en Frankrijk, terwijl bovendien voor Paas-Zaterdag nog een zeer interessante stedenwedstrijd *Amsterdams elftal-Nederland B* op het programma staat.

Moge Pinoké met de organisatie van haar toernooi, wedstrijden en andere festiviteiten veel succes hebben en hierin een waardige bekroning van haar zilveren feest vinden.

Het programma ter gelegenheid van het zilveren jubileum luidt als volgt:

Paas-Zaterdag 17 April: 2.15 uur: Wedstrijd Amsterdams elftal-Nederland B.

Van de viering staat ook een verslag in de HockeySport van mei 1954. We lieten bewust

de advertentie van Astoria staan omdat het een leuk tijdsbeeld geeft.

cing-HHJC 1-2, Buitend. reserves-HGC 3-4, Nederl. reserves-HDM 9-2, Schotland A-de Kievitien 2-0, Ierland-TOGO 1-1, Schotland B-Montrose 3-1, Ierland-HHJC 2-0, Schotland B-HDM 4-2, Wales-TOGO 2-1, Schotland A-HGC 2-1, Racing-de Kievitien 1-2, Ierland-HDM 5-2, Schotland A-TOGO 4-0, Racing-HGC 0-0, Wales-HHJC 0-0, Schotland B-de Kievitien 1-1.

Pinoké 25 jaar

De A.M.H.C. Pinoké, met haar voorzitter, de heer G. van Warmerdam, als centrale figuur, heeft in het Paasweekend haar zilveren jubileum op waardige wijze gevierd. De feestelijkheden begonnen Zaterdagmiddag met een wedstrijd tussen het Nederlands elftal en een met enkele B-spelers versterkt Amsterdams team, die het vrij talrijke publiek van begin tot eind heeft kunnen boeien. Na afloop van deze wedstrijd recipieerde het bestuur in het Minerva-Paviljoen, waar vele verenigingen, oud-leden en leden acte de présence gaven, en vele hartelijke woorden werden gesproken. Het hoogtepunt van deze receptie was de aanbieding door de heer Gunning, namens het bondsbestuur, van een gedenkbord; een gebaar, dat op hoge prijs werd gesteld.

De volgende dag begon het jubileum-mixed-tournooi. De twaalf deelnemende elftallen, Amsterdam, Hilversum, Deventer, Leiden, De Kromhouters, twee teams van de Johnson Matthey Club uit Londen, twee teams van het King's College Hospital, eveneens uit Londen, gecombineerd met speelsters van Amsterdam,

en drie elftallen van Pinoké waren ingedeeld in twee poules. De eerste Paasdag werden twee ronden gespeeld. Na afloop van de wedstrijden begaven de deelnemers zich via een auto-puzzlerit naar het Minerva-Paviljoen, waar uitbundig feest werd gevierd.

De tweede Paasdag om half een werd het toernooi hervat. Na bijzonder geanimeerde wedstrijden kwamen Pinoké A en Amsterdam als winnaars van de twee poules voor de dag. Tweede werd in Poule A Deventer, in Poule B King's College A. Een finale dus van Pinoké A tegen Amsterdam, die na een gelijk opgaande wedstrijd gewonnen werd door Pinoké A, met 1-0. Met dezelfde cijfers wist Deventer de strijd om de derde en vierde plaats tegen King's College A in haar voordeel te beslissen. De vijfde prijs was voor het A-team van de Johnson Matthey Club.

Tijdens een zeer geanimeerd thé-dansant, dat het sluitstuk vormde van de feestelijkheden, reikte voorzitter van Warmerdam de prijzen uit, en in zijn slotwoord dankte hij alle gasten voor de buitengewoon plezierige manier waarop zij aan dit jubileum luister bijgezet hadden. Om ongeveer acht uur kwam het einde van de jubileumviering, waaraan Pinoké nog lang met voldoening zal terug denken.

J. C. K.

Equipe ontvangt Harlestone Magpies

Op Tweede Paasdag vond het eerste optreden plaats van het Rotterdamse Tour-elftal Equipe de la Mousse tegen Harlestone Magpies H.C. Op Ahtswelde, de velden van Astoria, vonden een drietal wedstrijden plaats.

VIJZELSTRAAT 22-26

Astoria

AMSTERDAM - TEL. 33563

BAR - RÔTISSERIE - TAVEERNE

Het trefpunt van alle hockey-vrienden

21. - 1962 Dames I kampioen.

Staannd v.l.n.r. Pim da Silva, Adri Knijn, coach Clim Meijer, Hank van der Klei, Nienke Hensen, Els Arens en Femke Meijer. Beneden v.l.n.r.: Kiet da Silva, Henny Hendrikse, Nita van Rossum, Marjan Icke en Maud Sterringa.

Op onderstaande foto ontvangt coach Clim Meyer een fles wijn en Els Arens (rechts met wit shirt onder een donkere trui) weet wel wat hij met die fles gaat doen. Op de foto staat ook nog keepster Nita van Rossum, met de toenmaals zeer populaire wollen Pinoké das.

Het Minerva Paviljoen speelde bij gebrek aan een eigen clubhuis een grote rol in het clubleven van Pinoké. Het gebouw is in 1969 na brand afgebroken. Het stond naast het Hilton Hotel. We vonden een oude foto terug die bij veel oude Pinokéleden bijzondere herinneringen zal doen herleven.

In het fotoalbum van Frans van der Lee vinden we onderstaande foto uit 1968 die eerder een reünie dan een lustrumviering is. Maar het is wel het eerste beeldmateriaal van een bijeenkomst van oud leden.

Op de foto werden herkend, staand v.l.n.r.: in de lichte trui Wim Wiedijk, daarachter Gerrit Meijer, Huib van Seventer, Henk Meijer, Cor Diepeveen, Hans Kramer, Frans van der Lee, ?, ?, in de witte trui Paul Bon, Co Bouwens, Rob Cavalini, Hans Horninge, ?, Sissy Visser Steegstra, grotendeels afgedekt Bob Pool en ?. Voorste rij v.l.n.r.: gebukt ?, Dicky Flipse-Snijders, ?, Heinz Witte, Ans Lebbink en helemaal rechts Lies Meijer.

5.2. 1969: het 40 jarig bestaan, 8e lustrum.

Het eerstvolgende lustrum waar iets over terug te vinden is in de Hockey Sport is het veertig jarig bestaan (in 1969) waarvan een vooraankondiging in het hockey vakblad staat.

Pinoké Pinoké viert 40 lustrum. In de loop van 1969 zal de AMHC „Pinoké“ haar 40-jarig bestaan gaan vieren op haar eigen wijze. Dit gebeurt onder twee door een groot festijn op zaterdag 1 februari 1969. Op die dag zal in diverse restaurants Amsterdamse lokaliteiten het lustrum door reünies en leden gevierd worden. Een deel van deze reünies geeft Pinoké schaar beoefenaren, omdat de afbouw van een vereniging zijn en derhalve niet meer te gebruiken zijn. Daarop roepen wij reünisten van Pinoké op hun huidige adres bekend te maken — opdat iedere reünist persoonlijk kan worden aangesproken — aan: Mevrouw I. Buijs-van Gelder, secretaris Lustrumcommissie, Nieuw Amsterdam 148, Amsterdam.

In de HockeySport van 18 april 1969 staat onderstaande aankondiging van een receptie in Lint. Dat gebouw staat er nog steeds maar heet tegenwoordig “de Veranda”.

Varia

● Op zaterdag 26 april a.s. viert de AMHC „Pinoké“ haar 40-jarig jubileum. Receptie van 12.00 tot 13.30 uur in restaurant „Lint“, Amstelveenseweg 764 te Amsterdam.

Het Steekneuzen paastoernooi werd benut om de viering luister bij te zetten. Onderstaand de cover van het programma-boekje van die festiviteit.

Er was een zeer compleet programma zoals u bovenstaand kunt lezen.

Frieda Gaus was ten tijde van dit feest zwanger.

Ook Bert de Lange maakte dus zijn opwachting en zeker niet voor de laatste keer. Van een feest in de Amsteltolder hebben we deze foto's nog teruggevonden.

V.l.n.r.: met zijn hand op zijn gezicht Rob van den Broek, tegenover hem At van der Maas, op de rug Hans Oostenbroek, in het midden Charles Olland. De dame die we op de rug zien wordt niet herkend. Dan zien we op de achtergrond Nel Olland en rechts Dick Jurrema.

Met hun gezicht naar ons toe zitten v.l.n.r.: Paula de Vos, An van den Broek, Rob van den Broek, dan een mevrouw en een meneer die niet herkend werden en uiterst recht Ron Hendrikse.

Van de de festiviteiten rond het Steekneuzentoernooi hebben we geen foto's teruggevonden.

V.l.n.r.: Harry ?, Luc Levi en zijn vrouw en Ineke Ruiter van Gelder.

Links Hans Siebelink.

Rechts laat Edward James het zich ook goed smaken.

V.l.n.r.: Guy van der Wilk en zijn vrouw, Dick van der Wilk en zijn vrouw. Op de achtergrond metwitte halsketting Zus Bovenlander.

Her en der herkennen we op deze foto: Joep Wilmink, Jan Romswinkel, Gerard Hinnen, Zus Bovenlander, Lieks Oostenbroek en Ben Hendriks.

V.l.n.r.: André de Goederen, de vriendin van Hans Siebelink en Hans zelf.

V.l.n.r.: Cees Lebon, ? en Gert Jan Leijdekkers.

Uiterst links met bril Lou Visser, Yvonne van der Lee, in het midden zien met bril Jan Wiedijk op zijn rug, naast hem zien we Jelle Sterringa op de rug en uiterst rechts Hans Hoogstraten. Rechts achterin staan Jaap Grootmeijer en Jack Wouters te praten.

V.l.n.r.: Ben Hendriks, de mevrouw met de blote schouder is Paula de Vos, Gertie Triebels, Nonnie Pool en de meneer rechts is Jan de Vos.

V.l.n.r.: Robbie Cavallini, ?, Lou Visser en zijn vrouw Sissy en Anneke Vrind.

Evert van den Bos wordt vaderlijk toegesproken door Nol Vermolen. Deze foto is elders gemaakt.

V.l.n.r.: Hans Siebelink met zijn vriendin, Ans Diepeveen, Jacques Diepeveen, Annigje James, Edward James en Ineke Ruiter van Gelder.

Op deze foto herkennen we alleen Anita Kraak die we recht in het gezicht kijken.

V.l.n.r.: Hans Beerendonk, Rob Cavallini, Jan Wiedijk en Ab van Raalte.

Het veertigjarig bestaan leverde een discussie op met de bond. De bond wilde namelijk 23 januari 1929 niet als oprichtingsdatum erkennen. Daarom was de bond niet bereid om het gebruikelijke 40-jaar bannier aan de club uit te reiken. Dat waren langwerpige donkerblauwe wimpels van 2 meter. Dat de bond in eerste instantie ging dwars-

liggen had de club een beetje aan zichzelf te danken. Kort na de oorlog werd op het briefpapier immers als oprichtingsdatum 1 september 1945 vermeld. Aan de andere kant had de hockeybond in 1954 wel in de HockeySport aandacht besteed aan het 25 jarig bestaan. De bond was dus op de hoogte van dat lustrum.

De poster die overal hing.

22. - 1963 Meisjes A in kleur.

*De oudste kleuren foto die we van een Pinoké team hebben terug gevonden.
Staan v.l.n.r.: Dineke Weddepohl, Carla Bovenlander, Jet Heij, Jens de Hart,
Joan Bernelot Moens, Oek ter Heide en Hetty van den Brink.
Zittend v.l.n.r.: Inez Polak, Annemarie Icke, Carli Bolte, Thelma van Tienen en
Carla van Gelder.*

5.3. In 1974 bestond Pinoké 45 jaar.

Er werd een speciale Steekneus uitgegeven waarvan u nevenstaand de Zilveren omslag ziet. De Pinokkio-kop was gemoderniseerd.

Deze publicatie was ook aanleiding voor de KNHB om de gegevens over de oprichtingsdatum aan te passen. Dat blijkt uit onderstaand stukje uit de Hockey Sport van 3 februari 1974.

Dat fuseren tijdens de oorlogsjaren is natuurlijk ook weer niet precies correct maar laten wij daar verder maar niet moeilijk over doen. Uit deze publicatie hebben we verder geen materiaal overgenomen omdat de inhoud erg tijdgebonden was.

De sticker die veel "wild" geplakt werd.

23. - 1965 Jongens C1.

Staannd v.l.n.r.: Maarten Brouwer, Ernst van de Geer, Rens Pool, Cees van Scherpenzeel, coach Henk Rikse, Bart Pauw en Gertjan Leijdekkers. Geknielnd v.l.n.r.: Eelco de Vries, Evert van den Bos, Roelant Oltmans en Derk Sauer.

Henk Rikse kan dus met recht zeggen dat Roelant Oltmans het hockeyen nog van hem heeft geleerd. Derk Sauer werd later mediamagnaat in Moskou. Evert van den Bos verhuisde met zijn familie naar het Gooi, speelde vele jaren in de hoofdklasse en haalde 14 caps in Oranje. Eelco de Vries stond bij Laren als keeper achter hem. Over Roelant hoeven we natuurlijk niets te zeggen. Veel wedstrijden in Pinoké heren I, als coach landstitels en europacups met Bloemendaal, wereldtitels met Oranje-dames en heren en niet te vergeten Olympisch goud. Roelant schreef ook een verhaal voor het hoofdstuk Momenten om nooit te vergeten (zie hoofdstuk 9.3). En hij selecteerde in december 2004 twee leden van zijn oude club voor het Nederlands elftal: Jeroen Koops en Benjamin van Kessel.

5.4. Het 50-jarig bestaan in 1979.

Het 50-jarig bestaan werd groots aangepakt. Er werden grote medailles vervaardigd die overal door het clubhuis werden opgehangen.

Twee jeugdleden hielden het lustrum ten doop, Marijke van Gent en Rogier Beerendonk. Er waren drinkglazen, paraplu's en niet te vergeten de bekende wijn van Chateau du Pin au Quai. En er werd op 27 januari 1979 in de theaterzaal van Uilenstede een cabaret

opgevoerd. Met o.a. Chantal van der Horst, Karel Deken, Annelet Langeveld en Allard van Kranendonk. Maar daar hebben we helaas geen informatie over terug kunnen vinden.

Er was een speciaal familiegevoel binnen de club en iedereen was actief om de wijn te verkopen. Totdat iemand de fout maakt om een fles te ontkurken. Dat had hij natuurlijk nooit moeten doen want deze wijn was alleen voor de handel.

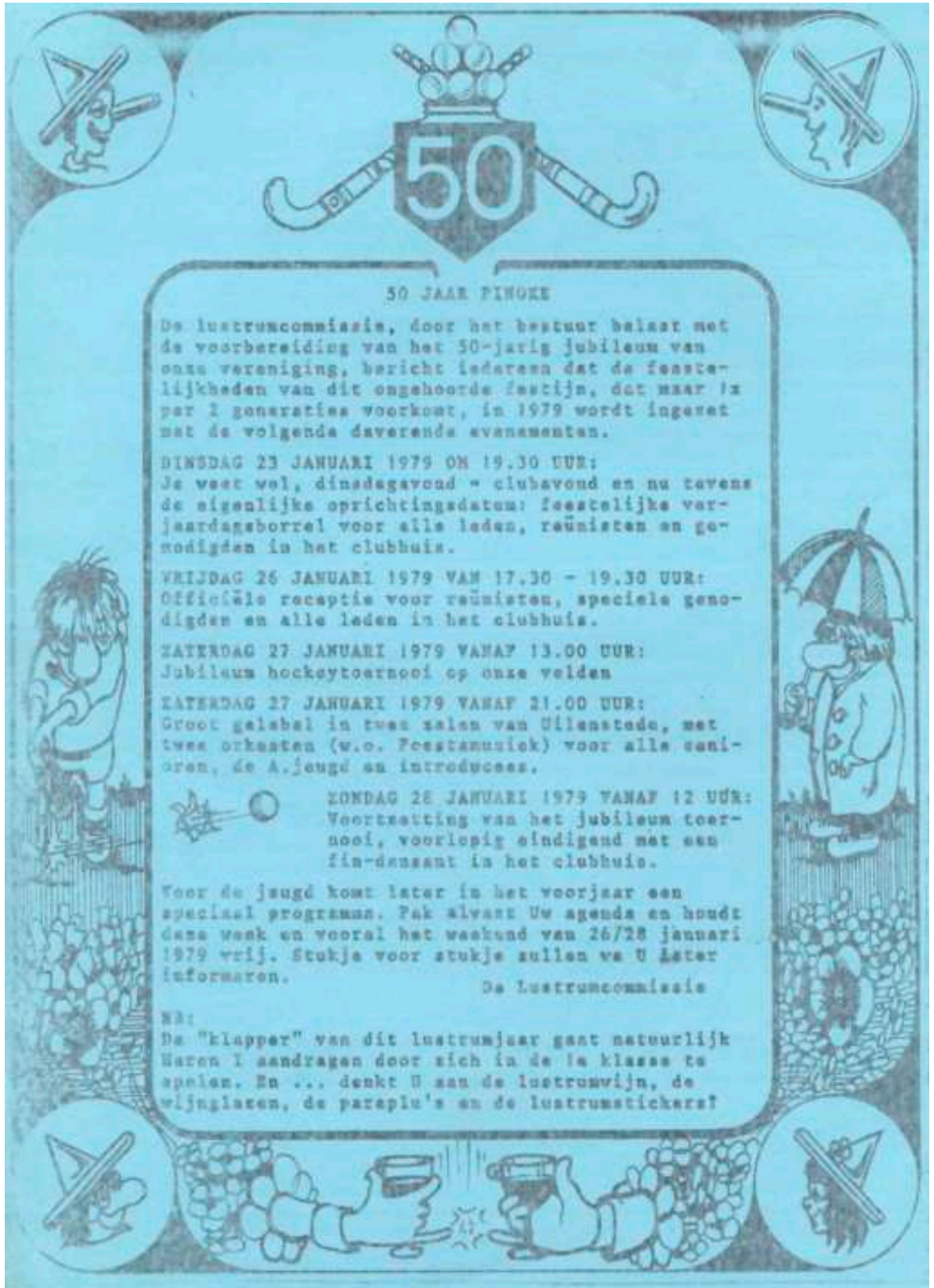
Op de foto hierboven herkennen wij zittend Dick Jurrema. Staand in blazer, erevoorzitter Toon Bovenlander en leunend tegen de pilaar Nita van der Lee. U ziet ook de reuze 50 jaar-medailles aan de pilaren hangen.

In dit lustrumjaar werden ook de Zilverlingen opgericht. Een groep van leden die 25 jaar of langer lid zijn. Edward James overhandigde aan elke prille zilverling een metalen bierpul. Op bovenstaande foto ontvangt Dick Jurrema zijn pul uit handen van de Pinokévoorzitter. Het hele clubhuis was volgehangen met grote lustrummedailles, zoals u ook op de foto's ziet.

Rechts de sticker van het lustrum. Links het wijnetiket van de lustrumwijn.

Er werd een galafeest gegeven in Uilenstede. Er was Poestamuziek en ook het Trio Bert de Lange was weer van de partij.

Daarnaast was er ook een lustrumuitgave van de Steekneus waarvan u de omslag hieronder ziet afgebeeld. Wederom een nieuwe Pinokkio. Dit keer de Disney versie, die jongleert met ballen en op die ballen de oude Pinokkio.

In het boekje staan leuke verhalen over de stand van zaken van de club toen en verhalen uit het verleden. Toon Bovenlander beschreef de bouw van het clubhuis ("Uw clubhuis stond

op een bierviltje"). En er werd gesproken met Herman Lebbink die diep in zijn geheugen groef om het verleden van Pinokkio en O.K. naar boven te halen. We herplaatsen hier datzelfde verhaal. Er zitten een paar historische onwaarheden in zijn verhaal maar daar zat vast geen kwade opzet achter. De redactie van dit boek weet ook pas sinds kort van de hoed en de rand en heeft daar ook flink wat tijd in moeten steken.

5.4.1. "Pinokkio - flarden uit het verleden".

23 januari 1979: Pinoké bestaat 50 jaar. Er wordt in archieven, voorzover die nog bestaan, gedoken. Foto albums worden uitgetrokken. Sommigen weten zich nog wel het een en ander te herinneren, zeggen anderen. Maar wie dan wel! Er valt een naam. En op een woensdagavond in december:- de avond dat het Nederlands voetbalelftal roemloos tegen aartsrivaal Duitsland ten onder gaat - tijgen we naar Zandvoort. En dan komt het verleden weer boeiend naar boven. Aan het woord is Herman Lebbink, die vijftig jaar geleden aan de wieg van Pinoké stond en wiens dochter Ruth sinds een aantal jaren terug is op het inmiddels sterk vernieuwde nest.

Geassisteerd, aangevuld en soms ook onderbroken door zijn vrouw Ans - ja hoor we zijn een Pinokkio huwelijk, zoals er in de oorlog wel meer tot stand kwamen, want waar kon je nog geschikte partners tegenkomen in die dagen? Hockey was zo'n beetje je enige ontspanning nog - en druk doende aan de hand van foto's, vaantjes en andere attributen (neem de hele boel maar mee, jullie hebben er meer aan) een beeld te schetsen van 'toen'. "Hoewel ik sterk betrokken was bij de oprichting van Pinokkio, zijn de eigenlijke initiatiefnemers geweest Otto Cornelisse en Piet Filedt Kok, die overigens beiden al bij 'Laren' speelden. Je moet weten dat we als jongens allemaal speelden bij de hockeyafdeling van FAMOS – de Federatie van Amsterdams~ Middelbare Openbare Scholen. Dat zegt genoeg, was je middelbare scholier af, dan was je ook FAMOS-lid af.

En het was toen niet eenvoudig om daarna verder te kunnen hockeyen. Logisch gevolg: we richtten zelf een vereniging op. En dat werd Pinokkio. Een vergaarbak van allemaal jongens die in eerste instantie bij FAMOS speelden. De band met FAMOS bleef ook nog sterk, want we speelden op een veld aan de Nieuwe Meer, waar die club ook haar velden had. We timmerden zelf een clubhuis. Nou ja, clubhuis. We bouwden een hokkie met wat handenwaskommetjes. De rest deden we ook allemaal zelf. Lijnen trekken, doelen verzorgen, noem maar op. En last van corrigerende scheidsrechters hadden we ook niet. Een reuze prettige zaak eigenlijk.

Ons eerste grote succes dateert meen ik van 1930, toen we het roemruchte 'Prinses Wilhelmina' – beter bekend als PW - met maar liefst 4-0 oprolden. In die tijd ook werd ik omgeschoold tot keeper. Tot dan was ik midvoor. Niet dat ik daar nu direct zo'n zin in had, het kwam meer omdat we een chronisch gebrek aan keepers hadden. Er waren er meer die hetzelfde lot ondergingen. Als ik nu terugkijk op die Pinokkio-jaren, valt het me op dat ik altijd een soort uitvinder ben geweest. In 1931 pleegde ik de eerste: 'De Steekneus'. Die had in die dagen de meest schilderachtige medewerkers. Om er een paar te noemen: Kara ben Nemsj, Harun al Raschid en Henry de la Haye beijverden zich week in week uit in uitgebreide briefwisselingen en discussies. (Herman Lebbink en zijn mederedacteur Armand Polak hielden er duidelijk niet van onder hun eigen naam te schrijven). Ik lees nog wel eens De Steekneus van nu. Maar het spijt me het te moeten zeggen. Ik vind het maar een saai blad geworden met al die opstellingen en overzichten. Jullie moeten er weer eens wat schwung aan geven. De Steekneus bleef verschijnen tot aan het begin van de oorlog.

En misschien is het goed om duidelijk te stellen wat er toen met de club gebeurd is (zeker omdat Pinoké in de naoorlogse jaren soms nog last heeft versleten te worden voor wat het beslist niet is geweest: een club die duidelijk sympathiseerde met de bezetters). Laten we dat fabeltje dan nu maar eens en hopelijk altijd uit de wereld helpen. Pinokkio had 144 leden. Daarvan bedankten er spontaan en direct 138, toen bleek dat er geruchten gingen dat de club een andere koers zou gaan voeren aan de hand van het kompas van Duitsland. Van die 138 gingen er een aantal - de goede spelers - naar Amsterdam. De rest werd opgenomen door de studentenvereniging Oh Kay. Overigens ging het dáár ook goed. Door allerlei samenvoegingen speelden we ineens eerste klas. Voor mij persoonlijk viel dat wat pijnlijk uit, want een ontmoeting met de heer Roepie Kruize tijdens een wedstrijd resulteerde in een gebroken bot. Dat was toen ook definitief het eind van mijn actieve hockeyloopbaan. Ik ben later nog wel actief geweest als scheidsrechter.

De eerste vrouwen.

We gaan weer even terug naar 1936. Tot dan hadden we nog steeds een vrij eenzijdig ledenbestand. Kerels, meer niet. Tijdens een zeer luidruchtige vergadering werd besloten ook DAMES-leden toe te laten. Dat was een beslissing van de eerste orde en ik kan me nog herinneren dat hier zeer lang en zeer uitvoerig over is gediscussieerd. Maar de dames kwamen er.

Onze eerste meisjes stonden bekend onder de naam 'de dames Pennewip'.

In het werkelijke leven heten ze Annie Schmidt, Els van der Grijp en Didi Koopmans.

In die tijd kwamen ook jeugdleden Pinokkio versterken. Good old Frans van der Lee was een van de eerste juniorenleden. 1937 was het jaar waarin het hockey leven volledig bloeide. We hadden toen een jaarlijkse uitwisseling met DKS. En bij DKS speelde toen ene Jo Jurrissen. Die het tijdens die dagen vast zo gezellig vond bij ons, dat ze na de oorlog besloot lid van onze vereniging te worden. Vreselijk goed was ze. Helaas zo goed, dat ze toen ze eenmaal onder de lat van het Nederlands elftal stond, besloot naar BDHC (Bloemendaalse Dames Hockey Club) het huidige Bloemendaal - te vertrekken. BDHC fuseerde later met BMHC (Bloemendaalse Mannen Hockey Club) en werd Bloemendaal.

We hadden in die dagen nogal wat buitenlandse betrekkingen. Ook met Duitse clubs. Maar we selecteerden ook toen al streng op wat we 'fatsoenlijk' noemden. Ik herinner me nog een wedstrijd, die we dachten op te luisteren met het overvliegen van een vliegtuig, bemand door een Pinokkio-lid, die dan boven het veld een parachute zou lanceren waaraan een Edammer kaas hing. Nou ja, dat die parachute niet open ging was een klein schoonheidsfoutje. De kaas kwam wel met een schitterende klap midden in het veld neer, maar we zijn tijden bezig geweest hem weer op te graven.

Junioren.

Ook gingen we wel met een junioren elftal op pad. Die stopten we dan om 8 uur in bed, zoals we aan de ouders beloofd hadden. Maar zelf trokken we nog even met de bus naar Mülheim, waar we hem meer dan stevig raakten. Na de oorlog kregen we contact met de Belgische club La Rasante. Toen we daar in 1949 voor een toernooi werden uitgenodigd was het vrijwel onmogelijk om een cent mee te kunnen nemen. Geld uitvoeren was toen ten strengste verboden. Toch had er één kans gezien wat financiën mee te smokkelen. Hoewel hij bij de grens voor een controle door de douane eruit werd gepikt, vonden deze nijvere lieden niets. Jan de Graaf - nog altijd actief - had kans gezien zijn geld te verstoppert tussen zijn boterhammen met kaas en jam.

Hoewel we dus korte tijd eerste klas hebben gespeeld, hockeyden we eigenlijk niet zo best. Ons veld aan de Nieuwe Meer gaf ook weinig gelegenheid tot subtiel technisch hockey. Je moest de bal min of meer van gat tot gat slaan. En het steeds weer opnieuw een bal uit de gaten vissen bevorderde de speelstijl niet bepaald. Pas toen we te gast waren op velden van Laren - prachtige biljartlakens - kwam er meer lijn in ons hockey.

Ja, en dan komen we nu aan het hoofdstuk Oh Kay. Oh Kay was van origine een katholieke vereniging. Vrij klein. Toen we met ons 130 (van de 138) ineens geen club meer hadden, bood Oh Kay aan deze 'spijtoptanten' op te nemen. Voor mij reden om weer eens wat nieuws uit te vinden. 'De Bindzwam', met een speciale Jeugdzwam voor het jonge volk.

De bindzwam van 19 september 1960:

"Lees De Bindzwam goed door, want de mogelijkheid bestaat dat de velden nog worden ontwormd, zodat de selectie dan even verschoven wordt".

Voor dat zelfde jonge volk had ik overigens ook iets uitgevonden, in de vorm van een soort behendigheidsproef; zó selecteerden we onze aanstaande jeugdleden op hun eventuele aanleg (een dergelijk evenement kennen we nog steeds als het JIP-toernooi).

De fusie na de oorlog.

Toen na de oorlog de minder gunstige elementen van de hockeyvelden verwijderd waren, ontstond het dilemma: gaan we weer terug naar de vooroorlogse situatie met twee gescheiden verenigingen Pinokkio en Oh Kay, gaan we fuseren en hoe gaan we dan heten Pinokkio of Oh Kay, of vinden we een andere oplossing? Aangezien de band 'tussen ons tweeën te sterk was om zonder meer weer uit elkaar te gaan, lag een fusie meer voor de hand. Toen kwam de strijdvraag om de naam. Uiteraard wilden beide clubs graag hun identiteit behouden.

Er werd dus weer vergaderd. Stormachtig natuurlijk. En het ei van Columbus werd gelegd. Zó ontstond de voor buitenstaanders enigszins merkwaardige naam van Pinoké. En iedereen was gelukkig. Zo gingen we de veertiger jaren in. "Onze jongens naar Indië". Ook veel Pinoké-leden kregen hun marsorder. Ik herinner me nog een Sinterklaasfeest in het Kalfje, waar we met z'n allen een enorme brief aan de afwezigen hebben gefabriceert. Het origineel heb ik nog. Hang dat maar op in je clubhuis.

We hadden trouwens veel feesten in Het Kalfje. Eén keer brak er ergens een brandje uit en om de feestvreugde niet abrupt af te breken, vroegen we de brandweer te arriveren zonder alarm, hetgeen ze nog deden ook. Terwijl de spuitgasten de brand te lijf gingen, daverde het feest vrolijk verder. De meeste feestgangers hebben niets van de activiteiten gemerkt."

De avond in december is inmiddels uren verder. We maken aanstalten om op te stappen.

De familie Lebbink, inclusief de hoogbejaarde kat, gaat zich opmaken voor hun vertrek naar warmere oorden.

Herman Lebbink heeft nog driftig gezocht naar een hockeybal, die dienst heeft gedaan tijdens de wedstrijd Nederland en India op de Olympische Spelen in 1928 in Amsterdam, volgeschreven met handtekeningen van spelers. Voorlopig komt hij niet voor de dag. Maar wat in het vat zit, verzuurt niet. "Pinoké heeft er misschien meer aan dan ik". Op 1 september 1956 schreef de Raad der Ouden in haar verslag:

"Aangezien enige leden van het Bestuur de wens te kennen hadden gegeven te willen aftreden, werd i.v.m. de absoluut noodzakelijke voorbereidingen voor het volgend seizoen besloten aan het eind van het lopend seizoen een Algemene Vergadering te houden, voor het eerst in het seizoen '55-'56. Deze vergadering werd belegd in het Minerva-paviljoen einde april. De aanvang was gesteld op 20.30 uur Tegen 21.30 uur werd besloten de vergadering te verdagen tot later datum, aangezien zo goed als geen belangstelling voor deze vergadering bestond.

Daar het Bestuur hieruit meende te mogen opmaken, dat de werkende leden geen belangstelling hadden voor het beleid, werd door het Bestuur en bloc afgetreden. Hierdoor kwam de Raad der Ouden in actie, welke aan alle leden een schrijven zond de nieuw uitgeschreven vergadering te bezoeken. Het schijnt in Pinoké gewild te zijn, dat elk lid persoonlijk gevraagd wordt een Algemene Vergadering te bezoeken want inderdaad kon de Voorzitter van de Raad der Ouden, de heer F. van der Lee, op 11 mei '55 ca. 40 leden welkom heten.

Het Bestuur nam haar taak weer op en de Bestuurswisseling vond plaats". Zo ging dat in die dagen. Pats, boem! In januari 1961 kwamen de gemoederen weer heftig in beroering. Er ontstond binnen de vereniging een geheel nieuw soort wedstrijd. Die tussen Noké en Nokkio. Aangezien Pi al wiskundig is vastgelegd, wordt dit onderdeel van de naam buiten haakjes genomen, zijnde een axioma. Er ontspint zich

in de kolommen van De Steekneus een levendige pennenstrijd tussen de aanhangers van Noké en Nokkio.

Eén van de Noké-aanhangers voert als argument aan dat de combinatie van Bloemendaal en De Musschen tot BMHC toch nooit meer omgedoopt zal worden tot Bloemendaal. Welk argument achteraf toch niet geheel steekhoudend is gebleken.

Pinoké beschikt in die dagen zelfs over een correspondent in Parijs, die met grote regelmaat zijn bijdragen levert. Zijn mening in deze zaak is dat 75% van het ledenbestand is opgegroeid met de naam Pinoké. Waarom zou men dan de voor deze mensen zo vertrouwde naam wijzigen.

Een Nokkio-fan echter wijst op de toevalstreffer van het samengaan met Okay. Stel dat dat nu eens Upward zou zijn geweest. Zou men dan besloten hebben tot het dopen van Pinup-Boys?

Onze vraag. Zouden dan onmiddellijk alle damesleden weer de wacht zijn aangezegd? Dan zou het ook snel met De Steekneus zijn afgelopen, want de eerder vermelde Parijse correspondent nam waar dat dit blad schijnbaar alleen voor en door dames werd samengesteld.

Na deze opmerking klommen gelukkig ook weer meer heren in de pen.

Uiteindelijk kunnen we duidelijk constateren dat de strijd in het voordeel van de Nokezen is beslist (men dronk een glas en alles bleef zoals het was).

(verslag van een gesprek met door Herman Lebbink in 1978)

5.5. Het 60-jarig bestaan in 1989.

Onder voorzitterschap van Frans van Panthaleon van Eck werd in 1989 het 60-jarig bestaan gevierd. Er kwam een lustrumboek, een feest in het Scheepvaartmuseum en twee nieuwe Pinokkio's. Het team van Dames 9 nam het initiatief om weer een andere reuze Pinokkio tegen de gevel van het clubhuis te hangen. Gaby Rappange zorgde voor de technische realisering. Pinokkio had natuurlijk een drankje in zijn hand want dat hoort bij Pinoké als er feest wordt gevierd. Hiernaast enkele speelsters van Dames 9 uit 1989. Het gerucht gaat dat dit hele elftal ooit een aanbod kreeg om te poseren voor playboy, maar dat is kennelijk niet doorgegaan. Het feest in het Scheepvaartmuseum kreeg als thema Butterfly Ball en er werden fleurige posters door het clubhuis gehangen. Elk lid werd gestrikt om te komen. Het feest was een

groot succes. Een aantal leden was de hele avond niet achter de roulette tafel weg te slaan. Weinigen weten dat voorzitter Frans van Eck via zijn vrouw Frances zelfs had geregeld dat de echte Danyel Gérard het liedje op de grammofoonplaat had gezet. Bovenstaand het hoesje van dat grammofoonplaatje. De laatst overgebleven exemplaren zijn uitgedeeld aan de deelnemers aan de Teams van Toen dag op 20 mei 2004.

De dames van het negende toosten met voorzitter Frans van Eck op het 60 jarig bestaan en hingen een nieuwe Pinokkio aan de gevel.

5.5.1. Pinoké, You must win and make my day. (door Frans van Panthaleon van Eck)

In november 1988 trad een geheel nieuw bestuur aan. Er was nog niet een echt plan hoe het zestigjarig bestaan van Pinoké gevierd

weer terug zou keren, bedaalden de gemoe-deren. Een hoogtepunt van het twaalfde lustrum was het "Butterfly Ball" in oktober 1989

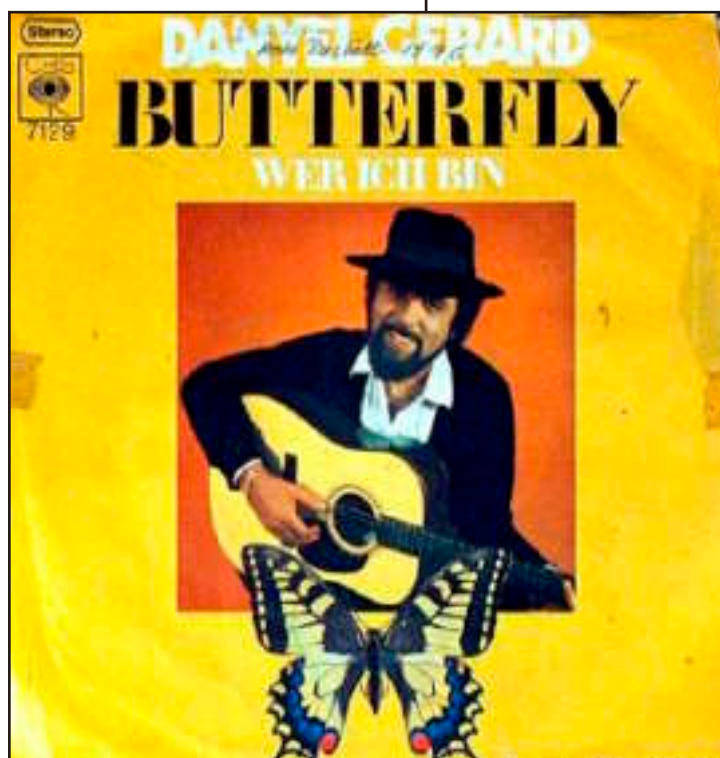
in het Scheepvaart-museum onder het alleszeggende en inspirerende motto: "laat je strikken". Nu was Frances, mijn echtgenote, in die tijd in gesprek over een aantal contracten met Danyel Gérard, de zanger en auteur van de wereldhit Butterfly. Zij offerde dat het wel heel erg aardig zou zijn wanneer hij op de muziek van Butterfly een lied voor Pinoké

zou worden. Maar als bij Pinoké de nood het hoogst is, is er altijd weer een aantal enthousiaste leden dat opstaat en de handen ineen slaat. Dat maakt Pinoké ook zo bijzonder. Quirien Swijghuisen, in het bestuur verantwoordelijk voor de evenementen en dus ook voor het lustrum. Zij leverde samen met de lustrumcommissie (foto), Evert Jan Hoijsink, Jenny Niers, Maurice Laarhoven en Wieger Laurey een topprestatie. De Zilverlingen stonden op hun achterste benen toen Dolf van den Bos een nieuwe creatie van Pinokio introduceerde. Maar toen duidelijk werd dat het slechts om een lustrum Pinokio ging en dat we na het lustrumjaar de oude vertrouwde Pinokio

zou zingen. Danyel Gérard wilde dat alleen doen wanneer Pinoké een vooraanstaande club was en een club van onbesproken gedrag. Nu dat was geen probleem. Geheel belangeloos heeft hij zijn medewerking verleend. Alleen de studio en het koor moesten worden betaald. Deze kosten namen NCM, Rafinex, Jessica en ASB voor hun rekening. Dolf van

den Bos ontwierp de hoes en CNR Records en France's Music namen de kosten van dit wel heel bijzondere plaatje voor hun rekening. Wat zou ik het mooi vinden wanneer van tijd tot tijd Danyel Gérard over de velden van Pinoké zou zingen:

"You're a star in the field when you score Pinoké yes you know I want more"

Frans van Panthaleon
van Eck, Erelid en
voorzitter van 1988
tot 1994.

*De Pinoké tekst van het lied stond
op de achterkant van de hoes.*

PINOKÉ

PINOKÉ MY PINOKÉ THOUGH I KNOW YOU'RE NUMBER ONE
PINOKÉ, LET'S GO TO-DAY
YOU MUST WIN AND MAKE MY DAY

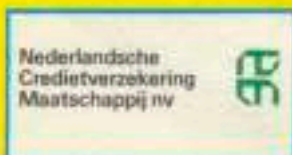
You're a star in the field when you score
PINOKÉ yes you know I want more
You have found, you have wings and now you wish to fly
Please don't go, oh please don't say good-bye

In my heart I am sure you will stay
Here you have all the fun when you play
You believe that love is elsewhere to be found
But you're wrong, it's here just look around

Look around, look around and you'll see
Better loved than by me you won't be
And if you fly away, you'll break my heart in two
Please don't go, I'm so in love with you

COPYRIGHT '89 FOR BENELUX BY NANADA - FRANCE'S MUSIC, HILVERSUM

DEZE PLAAT KWAM TOT STAND DANKZIJ DE MEDEWERKING EN STEUN VAN:

CNR RECORDS BV, NANADA-FRANCE'S MUSIC EN DANYEL GÉRARD EN ZIJN TEAM.

Er kwam ook een lustrumboek uit met daarin foto is van alle teams uit 1989 en een stukje geschiedenis van de club geschreven door wijlen Ed ten Brink. We drukken dat verhaal onbewerkt af in dit boek. Want het zou niet netjes zijn om in zo'n verhaal te gaan knippen en veranderen. Bovendien is het een ooggetuige verslag van een lid van verdienste en het heeft na 15 jaar niets aan lezenswaardigheid ingeboet.

5.5.2. Historie. Oh Kay, Pinokkio en Pinoké.

Geschreven door Ed ten Brink in 1989

Waar hebben Oh Kay, Pinokkio en Pinoké sedert 1929 gespeeld? Na de olympische spelen in 1928 te Amsterdam kwam de hockeysport tot bloei en overal werden hockeyclubs opgericht. Oh Kay startte in 1929 en Pinokkio volgde iets later, rond 1930. Sportterreinen, geschikt voor hockey,

waren in Amsterdam erg moeilijk te vinden. Oh Kay begon aan de Zuidelijke wandelweg, waar reeds druk gevoetbald, gecricket en getennist werd. Deze zuidelijke wandelweg is eind vijftiger jaren verdwenen en lag ongeveer waar nu de ringweg rond Amsterdam loopt. Oh Kay speelde hier tot 1938 en verhuisde toen naar het terrein van de Amsterdamse ijsclub, gelegen tussen het concertgebouw en het rijksmuseum. Op het einde van het seizoen 1941/1942 moest Oh Kay echter zijn biezen pakken aangezien de Duitsers hier meerdere grote bunkers bouwden.

Pinokkio startte op het jaagpad aan de westelijke oever van de Nieuwe meer en is min of meer opgericht door spelers uit Famos (Federatie van Amsterdamse Openbare Scholen), het huidige A.M.V.J. Deze velden werden echter zo vaak afgekeurd dat men ten einde raad meer een veld huurde bij hockeyclub Laren. Elke zondag trok men als een grote familie per auto of Gooische stoomtram naar Laren.

Deze Gooische stoomtram was

zeer berucht en werd in de volksmond de Gooische moordenaar genoemd vanwege de vele ongelukken of aborteurs (door het hevige schudden).

In 1938 kwam in het Amsterdamse bos het hockey complex rond het Wagenerstadion gereed, hier ging Amsterdam spelen. Tegelijkertijd kwamen de velden van onze buurman de ABN gereed met tennisbanen en twee sportvelden, waarvan een hockeyveld. Dit hockeyveld werd door de ABN weer verhuurd aan Pinokkio.

In 1941 kreeg Pinokkio moeilijkheden met de Duitsers met als gevolg dat praktisch alle leden de club verlieten. Bij de hockeyclub Gooi deden zich dezelfde moeilijkheden voor en ook daar gingen bijna alle leden elders hockeyen. Er werd toen door de overblijvers G.P.C. (Gooi-Pinokkio Combinatie) opgericht en de weinige N.S.B. hockeyers die er waren, gingen in deze club spelen. Een seizoen heeft G.P.C. in de competitie meegedraaid, verloor praktisch alles en toen was het afgelopen. Nu Pinokkio niet meer speelde en Oh Kay weg moest van het ijsclubterrein, kon Oh Kay gebruik maken van Pinokkio's velden en vele oud Pinokkio leden gingen nu bij O.K. spelen. Na de oorlog kwam er uiteindelijk een fusie tussen beide clubs en zo ontstond de naam Pinoké. Pinoké had de beschikking over de navolgende ratjetoe aan velden: een normaal veld voor zaterdag en zondag en twee velden ter grootte van een half voetbalveld voor zondag. Daar liep dan ook nog een gedeelte van een cricket-pitch door heen. Dit betekende dat er niet meer plaats was

dan voor vijf heren en vijf dames teams. Daar kwam eind veertiger jaren een verbetering in toen de voetbalclub Sint Martinus vertrok en wij de beschikking kregen over twee velden op de plaats van onze huidige velden 1 en 2. Na twee jaar waren die velden geschikt om op te hockeyen. De senioren elftallen konden nu worden uitgebreid en ook zeer belangrijk er kwam plaats voor junioren.

In 1953 werd op de plaats waar nu het clubhuis staat een houten kleedhok met douche neergezet voor de jongens junioren en twee jaar later volgde er een hok voor de meisjes junioren.

Het bouwen van een eigen clubhuis was nog niet mogelijk, aangezien wij van de Amsterdamse Gemeente nog steeds geen 'zekerheid konden krijgen dat wij in het Amsterdamse bos mochten blijven. De kleedruimte van de ABN was veel te klein en dit leidde tot hectische toestanden. Eind zestiger jaren kwam de definitieve beslissing. De voetbalclubs moesten het Amsterdamse bos uit, met uitzondering van de ABN.

De vrijgekomen velden werden verdeeld tussen Amsterdam, Hurley en Pinoké en A.M.V.J. verhuisde naar de Kalfjeslaan. Nu konden er plannen worden gemaakt voor een eigen clubhuis. Dankzij een aantal zeer actieve en enthousiaste leden, werd dit binnen een jaar gerealiseerd.

In september 1971 vond de opening plaats.

U ziet, bijna twintig jaar spelen we nu op dit prachtige complex, de club heeft zich enorm uitgebreid en resultaten behaald die weinigen verwacht zullen hebben. Zowel de dames als de heren spelen hoofdklasse, Erik Jan Hinnen onze eerste mannelijke international (vergeet de dames niet Jo Jurissen, Hetty van Hilten en Tilly de Boer speelden al in het Nederlands elftal in begin vijftiger jaren). Hoe zal het er over vijftien jaar uitzien? Hebben wij dan vier kunstgrasvelden (AAC zal wel moeilijk doen) en staat er langs het eerste veld een tribune? De tijd zal het leren.

Lid van verdienste Ed ten Brink op een foto uit 1961.

5.6. 1994 Het 65 jarig bestaan.

Van dit lustrum hebben we geen informatie terug kunnen vinden. Onderstaand wel het logo dat werd ontworpen door Jeroen van Heugten.

5.7. 1999 het 14e lustrum.

Dit was het lustrum van de vele gevulde zondagen en het gala met lustrumcabaret in de koepelkerk. De redactie van dit boek is er zelf in geslaagd om foto's en videobeelden van het cabaret te achterhalen die door velen van de cast nog nooit gezien zijn.

Ter gelegenheid van het lustrum kwam een speciale kalender uit.

Op die kalender stonden foto's van alle Pinoké teams van dat jaar en de data van alle speciale evenementen waren op het kalendarium aangegeven. De lustrumcommissie had namelijk bedacht dat ieder team in het lustrumjaar een evenement moest organiseren. Die evenementen vonden meestal op zondag plaats. Zelfs doorgewinterde Pinoké feestbeesten werden soms wat feestmoe. Maar de creativiteit van vele teams was toch telkens weer in staat om

menigeeën op de been te krijgen.

Om maar een paar van de 37 feesten te noemen: een Tiroler weekend van Dames 5 en Heren 15, een Karaokeshow met Casino van Dames 16 en Heren 4, een Mosselavond van Dames 8 en Heren 5, Tequila Slammer van Dames 1 en Heren 19, het Jordaanfestival van Dames 2 en Heren 20, een straatmuzikantenfestival van Dames 13 en Heren 17 en een Bluesbrothers Festijn van het bestuur.

Voor de kalender schreef Pinoké voorzitter Bert van Haagen een verhaal over de laatste 10 jaar van de Pinoké historie. We drukken dat verhaal wederom ongewijzigd af. We hoeven niet steeds het wiel opnieuw uit te vinden. En het verhaal is nog steeds leuk om te lezen. Het verhaal van wijlen Ed ten Brink waar Bert aan refereert staat op bladzijde 96.

5.7.1. Historie 1989 – 1999.

Met veel genoegen lees ik iedere keer het verhaal van het lid van Verdienste Ed ten Brink over de geschiedenis van Pinoké

Ed heeft dit verhaal geschreven voor het lustrum nu 10 jaar geleden. Heel wat uren heb ik onder het genot van een biertje en sigaar geluisterd naar zijn mooie verhalen van vroeger. Niet alleen de anekdotes van de helaas inmiddels overleden Ed maar ook de bloemlezingen van o.a. Albert Berkhof, Frans van der Lee en Hans Beerendonk geven je een goed beeld van de rijke historie van Pinoké.

Wat is er de laatste 10 jaar zo al gebeurd? Een hele hoop vind ik. Aan het rondzwerven is zoals Ed al schreef in ieder geval definitief een einde gekomen. Dat betekende dat er eens serieus nagedacht moest worden over de grootte van het clubhuis en de kleedkamers. Dit was noodzakelijk geworden gezien de groei van het ledenaantal en de veranderde eisen die de leden stelden aan ons Chalet. Dit resulteerde in 1996 in een verbouwing van het clubhuis.

Spectaculair was het begin met de komst van het benodigde hout uit het verre Rusland.

Eindelijk na weken wachten en wat steekpenningen links en rechts arriveerde het dan toch net na de zomer. Niet minder spectaculair was de bijgeleverde bouwtekening in de vorm van een meegestuurde timmerman die slechts alleen vloeiend Russisch sprak! Met handen en voeten en veel zelfwerkzaamheid van de leden Dick Wolff en Hans Hoogstraten lukte het uiteindelijk dan toch om van een berg balken de huidige verdieping met bestuurskamer en extra kleedkamers te fabriceren. Net op tijd was de verbouwing afgerond om in oktober 1996 het 25 jarige bestaan van het clubhuis te kunnen vieren. Wat jaartjes eerder was de accommodatie al aangepast met een tweede Kunstgras veld.

Met de uitbreiding van het aantal teams was dit absoluut een must. Niet alleen ging het Pinoké kwantitatief wat het aantal leden betrof voor de wind, ook kwalitatief kende wij een sterke groei. Dit is o.a. te danken aan de inzet van Pinoké-ers bij de jeugdafdeling. Zonder anderen te kort te doen wil ik toch hier melden de noeste werkers Dorien Jacobs, Max Koops en Marlieke Oltmans. Waar Pinoké vroeger slechts een handje vol jeugdteams kende, bestaat de jeugdafdeling inmiddels uit ruim 450 leden. Omdat jeugd goed getraind moet worden en de top senioren teams

steeds meer het enige KG veld bezette, resten er voorzitter Frans van Panthaleon van Eck niets anders om in september 1992 het tweede KG veld te openen. Twee jaar later al in mei 1994 wierp de goede jeugdaanpak zijn eerste vruchten af. Meisjes B1 werd als eerste Pinoké team Nederlands Kampioen. Een dag later gevolgd door Heren II. Zo bereikte Pinoké inmiddels al op gepensioneerde leeftijd de top van Nederland. Heren II behaalde ook in 1995 en 1996 de landstitel. Veteranen A deed dat ook in 1995. Wie volgt? Pinoké groeide van 850 leden naar het huidige aantal van ruim 1250. De stijging onder de jeugd noemde ik al. Door het aannemen van meer teams bij de senioren steeg daar het aantal naar 20 bij zowel de dames en heren. Hoe meer zielen hoe meer vreugde denken we dan maar.

Veel vreugde is er nog steeds in ieder geval. Zeker tijdens de in de jaren negentig geïntroduceerde play back festivals. Deze tot ver in de provincie bekende happening vormt één van de feestelijke uitpattingen die Pinoké nog steeds kent. De tijd van het huis discootje van Geert Wilmink ligt weliswaar al een tijdje achter ons, toch is een zondagmiddag met een jonge vent achter de herrie-verdeel kast nog steeds immens populair bij het gemiddelde Pinoké lid. Jammer dat de Gemeente

Pinoké enige restricties oplegt over het aantal feestjes dat wij mogen houden in verband met de geluidsoverlast in de buurt. Een andere restrictie waar wij mee hebben moeten leren leven is het aantal velden. Wel mogen wij sinds 1997 nu meer wedstrijden spelen op de grasvelden. Dat is prachtig als je niet te vaak van dergelijke najaren mag verwachten als in 1998. Records regenval werden verbroken. In zulke tijden groeit de vraag naar een derde of zelfs vierde kunstgrasveld. Zou dat ooit mogelijk zijn?

Ik denk niet in de huidige bezetting van de beschikbare ruimte in het Amsterdamse Bos. Maar wat als de burens van de bank hun biesen eens pakten en de gemeente er toe zou overgaan het Bos eerlijker te verdelen over de bewoners die er het meest gebruik van maken? Waarom zouden wij dan niet een prachtig complex kunnen aanleggen met vier KG velden? Een mooi toekomst beeld waarvan Ed ten Brink misschien niet eens van heeft mogen dromen! Voorlopig zitten wij nog maar met twee KG velden. Begin 1999 is dan eindelijk de renovatie van het oudste KG veld afgerond. Mede door het extreme weer heeft de bouw hiervan bijna 5 maanden geduurd. Pinoké heeft dan wel een primeur. Een waterveld met zand!

Op dit veld moet in 1999 Heren I weer terug promoveren naar de Hoofdklasse. Dit team vormde de laatste decennia een vast gezicht in de klasse met als hoogtepunt een gedeelde vierde plaats in 1997. Ook promoveerde Dames 1 in dat jaar naar de hoofdklasse. Had Pinoké maar niet het uitstapje met Heren 1 gemaakt naar het Wagener stadion van de burens dan was degradatie in 1998 denk ik geen feit geweest. Gelukkig maakte Dames 1 dit verlies dragelijk door zich knap te handhaven.

Als ik Jan en Sjaan (het illustere duo wat achter de schermen geheel vrijwillig een berg werk verzet) moet geloven speelt Pinoké volgend jaar weer met twee teams aan de top van Nederland. Iets wat in grote de achtste club van Nederland zeker niet zal misstaan.

Pinoké staat er in 1999 dan ook fantastisch voor. Iets wat wij moeten koesteren. Dat lukt alleen maar door de handen uit de mouwen steken van iedereen. Pinoké leunt op vrijwilligers die veel doen voor de club. Laat deze groep ook groeien dan weet ik zeker dat Pinoké in het jaar 2029 het eeuwfeest kan gaan vieren. Maar eerst op naar de vijfenzeventig.

Bert van Haagen, lid van verdienste en voorzitter Pinoké van 1994 tot 1999.

5.7.2. Het cabaret en het gala op 13 november 1999.

De lustrumcommissie had kosten noch moeite gespaard en de opwarmactiviteiten gedurende het hele lustrumjaar hadden hun vruchten afgeworpen. Er kwamen circa 450 betalende gasten naar het gala. Een groot deel van hen woonde ook de voorstelling van het cabaret bij.

Onder regie van Jochem van der Putt hadden de volgende leden een jaar lang geschreven, gerepeteerd en geïmproviseerd:

Anneloes van der Woude, Harriet Ghijsen Cohen, Suzanne van Esser, Joyce Stuurman, Odette van der Maath, Marieke Willems, Pieter van der Putt, Stephan Beerends, Bas Brommet en Mark Wilmink.

Aan het resultaat waren alle inspanningen af te lezen. We vroegen Mark Wilmink om na vijf jaar nog eens terug te kijken.

“En dat terwijl ik er pas bij kwam toen de eerste aanzet al gegeven was”

Mark Wilmink (lid van verdienste red), Oosterbeek, december 2003

Ter gelegenheid van het lustrum vonden een aantal

dames uit het derde namelijk dat dit een mooie gelegenheid was om een ‘cabaretje in elkaar te draaien’. Er was in die zeventig jaar toch genoeg gebeurd en er stond nog een

hoop op stapel. Suus, Joyce, Odette en Anneloes namen contact op met het bestuur, met de lustrumcommissie en kregen het fiat: “Maak er wat moois van!”

Met een oproep in de Steekneus werd verder gezocht naar gedreven artistiek talent.

In eerste instantie was er vooral sprake van gedrevenheid. Het talent was latent aanwezig, maar werd in later stadium pas nader gevormd, en hoe! Eerste bijeenkomst winter 1998-99. Vrouwtjelmanetje of tien.

Tja, en nu? Wat gaan we doen? Kan er iemand zingen? Hoe pakken we het aan? Laten we maar wat gaan schrijven. Schets een sketch, neurie een liedje, verzin maar wat! Zet het op papier en volgende bijeenkomst zien we wat we ermee gaan doen.

De ‘schetsperiode’ nam wat langer in beslag. Uiteindelijk hadden we wel materiaal maar toen moest dat nog gekneed worden tot een programma.

Pieter van der Putt -enthousiast nieuw lid- stelde voor zijn broer –idem dito- te benaderen.

Jochem was regisseur (en had een hoop andere kwaliteiten). En zo hadden we in hem onze eerste en enige professional. Nuttig en uiterst noodzakelijk. Hij bracht lijn, gaf aanwijzingen en offerde met ons vele weekeinden op.

We vonden een professionele oefenruimte in Aalsmeer (Studio Wonderland), met geluidsinstallatie en muziekinstrumenten. Op een of andere manier begon het toen pas echt te leven. Zo van: we gaan het echt doen!

Het programma had vorm gekregen. Beetje serieus, maar de gein overheerste. De generale repetitie was ideaal; kleding was in orde en optreden ging –lekker- niet helemaal goed!

En dan is het 13 november. Al vroeg zijn we in de Sonesta koepel. Dat we daar mogen optreden! Lustrumcommissie is al druk in de weer om alles op orde te krijgen. Wij verkennen ons speelterrein, testen het geluid, stem, oefenen nog een beetje, eten een broodje en laten de gezonde spanning oplopen tot het moment van aanvang. Nou, gezond?

Het openingsnummer was nog even wennen, maar daarna leek het alsof we een thuiswedstrijd speelden. En wat een publiek. Niet alleen een hoop mensen, maar ook zij hadden

er zicht- en hoorbaar lol in. Sketches als van de kakdames (Suus en Marieke), van de warming-up van heren 19 van Stephan en Pieter (dat als werktitel 'de nerd and the cool guy' had gekregen) sloegen als verwacht aan. Hetzelfde geldt voor de gevoelige liedjes van Joyce, Harriët ('de oude club'), Mark's 'ode aan Albert'), de medley en

Ik kan wel blijven doorgaan. Het was simpelweg in alle opzichten geslaagd. Het heeft de leden die het mogelijk gemaakt hebben een hoop tijd gekost, maar Pinoké was het waard, en nog steeds"

Het cabaret begon met een gesproken elftalfoto. U ziet de afbeelding hieronder. De spelers spraken om beurten een tekst over de historie van de club. Die teksten staan bij de namen onder de foto.

Uw clubhuis stond op een bierviltje (Harriet)

Er was eens een veel te kleine kantine. Er was nog net ruimte genoeg om op een bierviltje het clubhuis te tekenen en afspraken te maken over de levering van het hout uit Noorwegen. Bijeen waren een houthandelaar, een piloot, een creatieveling en nog wat veteranen na een gewonnen wedstrijd, ver in de derde helft. Hoewel toen ongetwijfeld onder invloed van Bacchus' vocht, binnen een jaar stond het nieuwe onderkomen van Pinoké.

De Moffen (Mark)

Weet u dat wij soms nog steeds als "fout" gekwalificeerd worden. Medio 1941 werd namens de in die tijd onder Duitse auspiciën staande Sportraad een drietal eisen neergelegd: 1. Alle joden van de club; 2. Eén NSB-er in het bestuur; 3. Pamfletten ophangen in het clubhuis met daarop oproepingen om dienst te nemen en als vrijwilliger naar het Oostfront

te gaan. Naar aanleiding hiervan zegden 138 van de 144 leden hun lidmaatschap op. Zes NSB-ers bleven over. Het merendeel van de weggelopen leden werd liefdevol opgenomen in het katholieke Oh Kay. De naam zegt het al. Fout hè?!

Na de oorlog (Pieter)

Weet u nog, na de oorlog, toen de minder gunstige elementen van de hockeyvelden verwijderd waren. De oude Pinokio-leden wilden best terug naar een eigen vereniging, maar nooit meer onder die beladen naam. Vanwege de genoten gastvrijheid bij Oh Kay werd uiteindelijk besloten tot een fusie. Alleen de naam was nog niet duidelijk. Uiteindelijk was iedereen gelukkig met het wat vreemd aandoende "Pinoké". Het herentenu: van Oh Kay, blauw met witte V.

De Steekneus (Odette)

Weet u nog dat de Bindzwam bestond. Dat was het krantje dat als teken van verbroedering was ontstaan tussen de Oh Kay en de Pinokio-leden, onder redactie van –vooral Jan en Koosje Kinderman, met als speciale edities de "Wijsneus" en de "Feestneus". In 1960 vond men dat er genoeg verbonden was en kreeg het krantje haar oude naam weer terug: de Steekneus.

Albert "Heintje" Berkhoff (Marieke)

Weet u nog dat mr Berkhoff afscheid nam. In 1981 besloot Albert, na jarenlange trouwe dienst, zijn alpinopet in de wilgen te hangen na vele jaren gefungeerd te hebben als wedstrijdsecretaris, elftalcommissie, jeugdtrainer en –coach en scheidsrechtercommissaris. Elke zondag kom ik dat hoofddekseel nog tegen. Bijzonder hè?!

Contributie door de eeuwen heen (Joyce)

Weet u nog, die goede oude tijd, toen we nog voor fl. 60,- per seizoen onze wedstrijdjes konden spelen. Dat was in 1969. En wat is het nou? Juist.

Archief (Stephan)

Weet u nog dat we ons eerste archief kwijtgeraakt zijn? De toenmalige secretaris (Margreet Bleeker) woonde op de Leidsegracht en ging verhuizen. Het archief dus ook en dat geschiedde per bakfiets. En toen lag het in de gracht. Maar waar is nu het andere archief?

Kunstgras (Suzanne)

"Mijn kunststofgroenen engeltje, ik leg u graag daar neer. En ga dan met mijn hockeystengeltje driftig op u tekeer. Uw speelbaarheid, uw aangezicht, uw zacht gifgroenen blos, zal voortaan een zegen zijn in het Amsterdamse Bos" (Kneuzencabaret medio jaren '80).

Op deze foto staan v.l.n.r. regisseur Jochem van der Putt, Anneloes van der Woude, Odette van der Maath, Suzanne van Esser, Stephan Beerends, Joyce Stuurman, Pieter van der Putt, Marieke Willems, Harriët Ghijsen Cohen en Mark Wilmink.

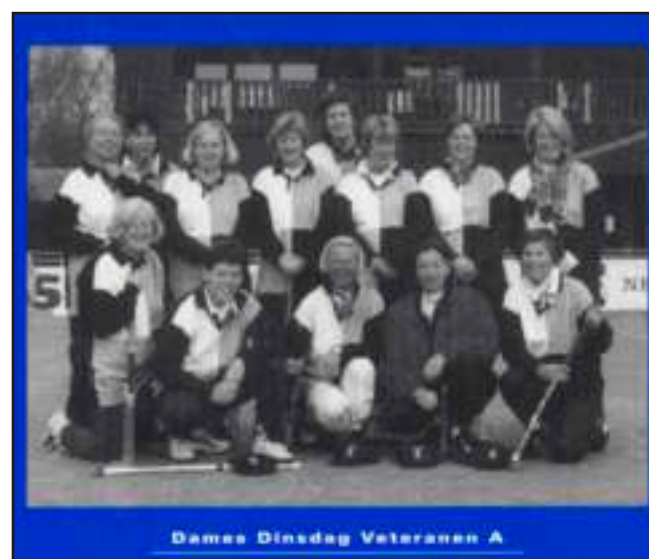
Alle bezoekers van het feest in de Koepelkerk kregen een speciale uitgave van de Telegraaf mee, waarin Marilyn Monroe Pinoké speciaal feliciteerde met haar verjaardag.

De lustrumcommissie bestond uit v.l.n.r.: Tom Kaars Sijpesteijn (fiscus en toernooi), Ernst Rauwenhoff (evenementen), Yelly Weidenaar (bestuur en algemeen), Carolien de Rooij (sponsoring) en Kees van der Hoeven (jeugd). Zittend: Robert Leesman (gala).

De dames van de dinsdag veteranen hadden het beter begrepen dan menig weekendteam. Ze kochten stante pede allemaal een door Jeroen van Heugten ontworpen lustrumshirt en gingen daarmee op de foto voor de kalender.

Pinoké lustrumcabaret 1999

5.8.1 Het 75 jarig bestaan in 2004.

U leest momenteel in het boek dat is uitgegeven ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan. Het boek is gelanceerd op 20 mei 2004. De officiële start van het lustrum vond plaats op vrijdagavond 23 januari 2004 in het clubhuis.

De toespraak van voorzitter Marjan Icke werd door de media overgenomen: Pinoké is een vrouw. Die liegen immers ook altijd over hun leeftijd. Bovenstaand Hockey Magazine online.

Zowel onze beide hockeyburen als de KNHB waren vertegenwoordigd en dat leverde zelfs een bericht op de website van de A.H. & B.C. Amsterdam op. Zie de volgende pagina.

Op de foto van staan v.l.n.r. Amsterdam voorzitter Jons Hensel, KNHB directeur Johan Wakkie, lustrum-commissievoorzitter Jeroen van Heugten, Hurley-voorzitter Jan Winkel en onze eigen voorzitter Marjan Icke.

We ontvingen van de gemeente Amstelveen een mooi kunstwerk hetgeen ook een bericht opleverde in het Amstelveens Weekblad. We hebben in dit krantenbericht de zwart wit foto even vervangen door een kleurenfoto.

Wethouder Hester Maij van Amsterdam overhandigt een speciale penning aan Marjan Icke.

Marjan Icke staat hier op de foto met erelid Frans van Panthaleon van Eck. Marjan baarde opzien door rond te lopen in een speciaal vervaardigde gilet van stropdassenstof.

75 Jaar
Puur
Pinoké
2004

24. - 1965 Jongens A1.

Staannd v.l.n.r.: coach P. Constandse, Jan Romswinkel, Huib van der Heyde, Cees Pasmooij, ?, Ross en Guus Arens.

Gekniel v.l.n.r.: Harold Oostra, Nico van Rossum, Thijs van Stapele, Rob Konijn, Paul Lunter en Han Kolleman.

5.8.2 Teams van Toen op 20 mei 2004.

"Als je een "gewone" reünie houdt dan besluit iedereen op het laatste moment om toch maar niet te komen. Of mensen lopen de hele tijd te zoeken naar vrienden die niet zijn gekomen".

Dat was het realistische advies van Frans van der Lee toen we begonnen te denken wat we voor oud leden konden doen. Daarom ontstond het idee om oude teams in hun geheel uit te nodigen en ze zelf een tegenstander uit te laten zoeken.

Het werd een doorslaand succes. Want het vermoeden bleek gerechtvaardigd dat men oud teamgenoten niet in de steek zou laten. Er kwamen negentien teams met aanhang en tegenstanders. Het werd een dag om nooit te vergeten. Zowel voor de oude hap die zijn Pinoké nog bijna precies zo terug vond als het vroeger was, als voor de huidige jeugdleden die zich de deelname aan zo'n feestje niet lieten ontnemen.

Pinoké denkt aan krasse knarren

AMSTELVEEN — In het kader van haar 75-jarig bestaan houdt hockeyclub Pinoké op donderdag 20 mei (hemelvaart) een Teams van Toen-dag. Oude teams spelen wederom in hun historische samenstelling van soms decennia geleden, maar er spelen ook teams van enkele jaren geleden. Er wordt gehockeyed tegen zelf uitgenodigde tegenstanders.

Voor ouderen die niet meer in staat zijn om een hele wedstrijd te spelen wordt een KIP-toernooi (Krasse knarren Individueel Prestatie Toernooi) georganiseerd.

teams **V**an toen

53476058, 0431774 of 06- wist een 6-9 voorsprong te verkrijgen echter de zo belangrijke vier punten marge

Pinoké-teams van toen

Van onze redactie

AMSTELVEEN - In het kader van haar 75-jarig bestaan organiseert hockeyclub Pinoké donderdag 20 mei hemelvaart een Teams van Toen dag.

Oude teams spelen wederom in hun historische samenstelling van soms decennia geleden maar er spelen ook teams van enkele jaren geleden. Er wordt gespeeld tegen zelf uitgenodigde tegenstanders.

Voor ouderen die niet meer in staat zijn om een hele wedstrijd te spelen wordt een KIP-toernooi (Krasse knarren Individueel Prestatie Toernooi) georganiseerd. Hierbij worden oude spelletjes uit de jeugd weer uit de kast gehaald zoals het wippen van de bal in een ijzeren emmer.

Meer informatie bij Dolf van den Bos (dolf@planet.nl of per post: C. van Clevelaan 23, 1181 BG Amstelveen).

Open dag hockey

De foto's zijn gemaakt door Mieke Vaas.

Veertig oud bestuursleden. Kijk voor de namen op bladzijde 390.

Meisjes B1 Landskampioen in 1995.

Achterste rij v.l.n.r.: Melanie Meerschswam, Lyndsey Reich, Marijs Kolenberg en Myrte Blekman.
Middelste rij v.l.n.r.: Martine van Herrewegen, Melany Peleg (niet van 1995), Nathalie Peleg, Roxane van Hoorn (niet van 1995) en Maribelle Mampaij. Voorste rij v.l.n.r.: Andrea Stuyt, Suzanne Weyel en Petra (viel in voor de Teams van Toen dag) Uit het B1 team van 1995 waren helaas afwezig: Aviva Meerschswamm, Caroline Noordijk, Anita Coronel en Anne Claire Dijkstra. Zie ook bladzijde 205.

Dames 9 uit 1979.

Staand v.l.n.r.: Irene van Meeuwen, Hanneke Schless, Angelique de Weerd, Albertine v.d. Berkhof, Thali Kruseman en Solveig Rip. Zittend v.l.n.r.: Carin van de Griendt, Jeanette van Ermel Scherer, Annet Schölvinnck-den Herder, Freeke Mulders, Renske Caspers (met bord) en Nori Jorna.
Twee vooraan: links Marie-Therese Willekens en rechts Stephanie Terwindt.
Op de foto ontbreken: Carine Jongeneel, Ellis Kramer en Erica Bogaers.

1977 jongens A1 tweede van Nederland in de zaal.

Boven v.l.n.r.: keeper René Bergh, coach Roelant Oltmans, technisch directeur Jan Groothuis en Martin Bennis.
Zittend v.l.n.r.: Taco Jurrema, Edwin Smelt en Max de Bruin.

Heren 1 uit 1977, 78 en 79.

Staand v.l.n.r.: Martin Bennis, Hans Savalle, Bert Mol, Esso Noordhoff en Willem Meurer.
Middelste rij v.l.n.r.: Pieter Kuiper (manager), Jan Groothuis, Leopold Messchaert, Joost Wiggelendam en Eduard Schölvink. Voorste rij v.l.n.r.: Sander Struyk, Roelant Oltmans, Taco Jurrema, Flip Goudsmit en Allard van Kranendonk. Zie ook bladzijde 195.

Heren 3 uit 1982.

Staand v.l.n.r.: Jan Hein Allema, Juun van Burk en Bonno Mijndieff. Zittend v.l.n.r.: Dolf van den Bos, Sander Struyk, Jan Schüller en Hans Kuipers. Voorste rij v.l.n.r.: Paul Groeneveld, Stef Jurrema, Ido Stuit en Peter Bennis. Liggend: Marc Bovenlander.

1987: Heren 1 voor de eerste keer naar de hoofdklasse.

Staand achteraan: aanvoerder Thijs Clement. Achterste rij v.l.n.r.: Eddie van der Zee, Dankert Westbroek, Godert Vinkesteyn, Martin Bennis en Sander Kiës. Voorste rij v.l.n.r. : Geert Wilmink, Evert Vixseboxse, Hans Kok, Timo Hoogetboom, Nol Phijffer en Diederik Klop. Helaas moest coach Pieter Offerman vroegtijdig vertrekken i.v.m. een bruiloft in Joegoslavië. Ook manager Hans Beerendonk en spelers Rogier Beerendonk en Pieter Kodde ontbreken op deze foto. Zie ook pagina 213.

Heren 1 begin jaren 90.

Boven v.l.n.r.: Tom Kaars Sijpestijn, Herbert van Wering, Bouke van Lotheringen, Niels de Lange, Marco van Os, Haico Toxopeus, Danny Bree en Hans Peters. Zittend v.l.n.r.: Govert van Doesburg, Jeroen Ottevanger, Murk Spits, Rogier Beerendonk, Frank Bakker en Hans Reuver. Voorste rij v.l.n.r.: Mathijs Kees, Gijs Vijn, Bart van der Meer, Ferco Spits, Martien Scheffers en Aart Rupert.

Dames 1 bijna Nederlands kampioen in 1977.

Staan v.l.n.r.: Macky Pierik, Oek Deken, Henriëtte Heij, Els Lelijveld-Arens en Nel Klein-Bog (scheidsrechter van toen). Zittend v.l.n.r.: Chantal van der Horst, Ellen Asselbergs, Marlieke Oltmans, Monique van 't Hek en Francine de Booij (scheidsrechter). Vooraan: links Marjan Icke en rechts Jetske Verbij van Hoeckel. Zie ook bladzijde 193.

Dames 1 in het begin van de 80-er jaren.

Achterste rij v.l.n.r.: Sylvia Oltmans, Erica van Eeghen, Fleur Gieben, Eveline de Jong, Marjolein Niessert en Corina Vredenburg.
Middelste rij v.l.n.r.: Francine Mol-Hulsbeck, Vera Poelmann-Wolffs, Mies Smelt, Ties Ament, Joyce Nieuwenhuys-Semmelinck en Marjolein Praaning.
Voorste rij v.l.n.r.: Annet Bennis, Astrid Brummer, Adelheid van Pampus, Mariëlle Jurrema en Gigi Calkoen.

Meisjes B1 tweede van Nederland in 2001.

Staan v.l.n.r.: Daphne van Dijk, Mara Sandberg, coach Wilbert Hartman, Carola Stenvers en Nienke Erkelens. Zittend v.l.n.r.: Tamar Meijer, Filippa van Raalte, Ava Glazenburg en Eveline van Daal.
Voorste rij v.l.n.r.: Gitta van Willigenburg, Karlijn Jansen en Kyra May van Hoof.
Zie ook bladzijde 279.

Teamgenoten van André de Goederen.

Staan v.l.n.r.: Sikko van Daal, Betty Schols, Charles Bosch, Herman Schols, Samuel Reinders Folmer, Hein Lier, Moritz Tof, Yvonne de Goederen, Anneke & Huib Ozinga, Karel Teunisse, Kees & Irene Smit, Carla Teunisse, Inge Lier en Anke van Maanen. Middelste rij v.l.n.r.: Ineke Ruiter, Edward James, André de Goederen, Robert Ruiter en Jan van Maanen. Voorste rij v.l.n.r.: Diet en Frits Kessel, Frans van der Lee, Uda Bosch, Anja en Hans Siebelink.

Vintage.

Achterste rij v.l.n.r.: Frank van Oorschot, Rein de Waal, Eric van der List, Mariëlle Bodewes, Jaap van Willigenburg, Marjan Icke en Marguerite Steketee. Middelste rij v.l.n.r.: Ineke Lommerse, Arbo den Burger, Ray de Vries, Margreet Bleeker-Hemmes, Frans van Panthaleon van Eck, Jacqueline Bakker en Yvonne Sonius. Voorste rij v.l.n.r.: Machteld Hoppenbrouwers-Stegeman, Marijke Broekhuizen, Afien Nap, Ruth Holtus en Marloes van der Hulst.

30 jaar teamgenoten van Fransje Bijnen.

Staand v.l.n.r.: Corelle van den Bos-Bos, Hanneke Bloemendal, Monique Lageweg, Karin Meurs en Nanna van Ginhoven (met dochter). Zittend v.l.n.r.: Anneke Vixseboxse, Tanja Bos, Hanneke Smelt-Bey, Fransje Bijnen, Charlotte Blauwhoff-Groutars, Annemarie Dijkzeul-Schwantje en Marije Jurriëns. Vooraan zittend: Patty Clement-Beentjes.

Rijpe talenten door de jaren heen.

Staand v.l.n.r.: Erica van Eeghen, Eveline de Jong, Marielle Jurrema, Mies Smelt, Ingrid Samson, keepster Sylvia Oltmans, Corina Vredenburg en Marjolein Niessert. Geknield v.l.n.r.: Marjolein van Praaning, Annet Bennis en Fleur Gieben.

Jongens A1 aan het eind van de vorige eeuw.

Staannd v.l.n.r.: Dirk de Graaf, Dirk Jan Stenvers, Raoul Oei, Maarten Stenvers, op de schouders Sjoerd de Weert, Jotte Mulder, Olmer Meijer, en Christiaan Visser. Geknield v.l.n.r.: Bartel Berkhout, Daan Dessing, Pieter Alexander, Jeffrey Parson, Damian Hope en Joost van Raalte.

Heren II en III begin jaren 80; de discipelen van Diek Mos.

Staannd v.l.n.r.: Juun van Burk, Frank van Oorschot, Erik Jan de Vos, Bonno Mijnlief, Eric van der List, Steven Smit, Menno Cohen, scheidsrechter Frans van der Lee en Cees Smit. Middelste rij v.l.n.r.: Jan Hein Allema, Dolf van den Bos, Sander Struyk, Jan Schüller, Hans Kuipers, Edwin Smelt en scheidsrechter Max Koops. Voorste rij v.l.n.r.: Hessel Groendijk (sorry van de hand, daarom de extra foto), Jeroen van Heugten, Taco Jurrema, Stef Jurrema, Ido Stuit en Peter Bennis.

Jongens D1 uit 1998.

Kijk voor de namen op bladzijde 293.

Jongens A1 uit 2004.

Staan v.l.n.r.: Pelle Wiggelendam, David Six, Sander Kraan, Willem Smelt, Jaap van de Broek, Teun Backer en Benjamin Namane.

Zittend v.l.n.r.: Dider Meijer, Louis Swart, Joost van Mechelen, Samuel Prins en Roel van Lohuizen.

Dames 1 voor de eerste keer naar de hoofdklasse in 1989.

Staand v.l.n.r.: Arno Ramakers (trainer/coach), Tessa Walta, Judith van Tijn, Prisca Ancion, Fransje Bijnen (aanvoerder), Viviënne van Deventer, Eveline Veraert, Helma van Daalen, Elsbeth Janmaat en Els Tau (manager). Geknield v.l.n.r.: Myra Nods, Henriëtte van Oosterzee, Ingrid Breedveld, Eliane Koelmans, Caro van Dijk en Ada Ottenhof. De foto is gemaakt in april 1989. Pascale Toutenhoofd ontbreekt. Zie ook bladzijde 251.

Onderstaand een remake van de foto van 1989...met enkele gemaskerde stand inn's.

Staand v.l.n.r.: Arno Ramakers (trainer/coach), stand in voor Judith van Tijn, Tessa Walta, stand in voor Judith Kuenen, Prisca Ancion, Fransje Bijnen (aanvoerder), Viviënne van Deventer, Eveline Veraert, Helma van Daalen, Elsbeth Janmaat en Els Tau (manager).

Zittend v.l.n.r.: Pascale Toutenhoofd (dit keer gelukkig wel op de foto), Myra Nods, Henriëtte van Oosterzee, stand in voor Ingrid Breedveld, stand in voor Eliane Koelmans, Caro van Dijk en Ada Ottenhof.

Heren 1 uit de jaren 60.

*Staannd v.l.n.r.: Carel Theunissen, Peter de Reuver, Mackie van Gelder, Henk Rikse en Huib van der Heyde.
Midden v.l.n.r.: Luc Levie, Sikko van Daal, Nico Kat, Harry Roepers, Robbie Gerritse en Herman Schols.
Voor v.l.n.r.: Charles Bosch, Cees Smit, Jan Reinier van der Heyde, Fred Kramer en Jan Groothuis.*

5.8.3 Het Lustrumgala in Artis.

Op 27 november 2004 was het dan eindelijk zo ver. De zalen van Artis gingen open voor de formele viering van 75-jarig bestaan. Alle gasten kregen een blauw armbandje teneinde duidelijk te maken dat ze betalende gast waren. Zwart wit was het kledingadvies en velen kwamen in smoking, avondjurk of andere creatie.

Pieter Meurs speelde met zijn combo in de Flamingo Serre. Daar was voor de heren van LX en hun gevolg een speciale zitfaciliteit gecreëerd. Onderstaand ziet u aan de kassatafel v.l.n.r.: Carina Vergroesen (net weer zwanger), Hendrik Jan Onnes en Machteld Veraert.

De laatste twee organiseerden met voorzitter van de lustrumcommissie Jeroen van Heugten (die u rechts ziet staan staan), alle lustrumfestiviteiten. Op de achtergrond lopen clubhuismanager Justus de Nijs en Heren 1 manager Hans Hemminga vakinformatie uit te wisselen.

V.l.n.r.: Netty van Willigenburg, Max de Bruin, Anouk van Zuylen, Jaap van Willigenburg en Joost Wiggelendam.

Staand v.l.n.r.: Nol Phijffer, Marinje Phijffer, Hans Thijs en Annemieke Thijs. Daarvoor: Mariëlle Bodewes.

V.l.n.r.: Nori Wiggelendam, Marlieke Oltmans, Ronald Meijer en Pinoké huismuzikant Pieter Meurs.

Dames 7 is altijd bereid om even te poseren. Staand v.l.n.r.: Laura Tissing, Judith van 't Hek, Emilie Preij, Lysanne Denneboom en Dorine Kranenberg. Voorste rij v.l.n.r.: Marije van Akkerveeken, Marijn Luykx, Valerie van Akkerveeken en Annemarie Goud.

V.l.n.r.: Pauline Wilmink-Spekken, Francisco Smeur, Frans van der Lee (erelid) en Mark Wilmink (lid van verdienste).

V.l.n.r.: Wouter van Balen en zijn vrouw, Max Koops (erelid), Marcelle Bovenlander en Rob Bovenlander.

Twee voorzitters in een tête à tête.

V.l.n.r.: Frances van Panthaleon van Eck-Gramende, erelid Frans van Panthaleon van Eck en Erikjan Hinnen.

Bart Holla zette zijn overwinningspremie van de volgende dag in. De wedstrijd tegen Oranje Zwart ging helaas verloren, maar hij had dus ook geen overwinningspremie verspeeld.

En het spookte nog lang die nacht.